

РЕШЕНИЕ

№ 7737

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7837** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на от „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], представлявано от П. К., чрез адв. Л. Г. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221221005018-091-001/30.03.2022 г., издаден от В. Т. Д. – орган, възложил ревизията и Е. Л. П. – ръководител на ревизията, потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 958/16.06.2022 г.

Жалбоподателят твърди, че оспореният РА е незаконосъобразен, тъй като необосновано органът по приходите не е признал правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за доставки по издадени фактури от „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД и „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД. Излагат се аргументи, че са представени в пълен обем писмени доказателства – счетоводна документация, фактури, договори, приемо–предавателни протоколи и др., въз основа на които се доказва по несъмнен начин получените услуги от процесните доставчици. Жалбоподателят, счита, че пасивното поведение на доставчиците не може да бъде вменено в негова вреда, като също така е ирелевантен фактът дали доставчиците разполагат с назначени лица на трудов договор и с техническа обезпеченост. Твърди, че не е доказано знание на дружеството му за злоупотреба и за участие в данъчна измама.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от процесуалният си представител адв. К., който поддържа жалбата на изложените в нея основания и

моли съда да я уважиПретендира присъждане на направените съдебни разноски.
Отвeтникът - Директор на Дирекция „ОДОП” при Централно управление на НАП - [населено място] в съдебно заседание се представлява от юриконсулт А., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да бъде оставен в сила оспорения РА. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена, не изпраща представител. Не изразява становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221221005018-020-001/ 01.09.2021г., издадена от Н. С. И., в качеството ѝ на заместник на В. Т. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена със Заповед №РД-01-287/10.05.2021г., директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчните периоди от 01.03.2020г. до 30.11.2020г. Заповедта е връчена на дружеството по електронен път на 20.09.2021г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) №Р-22221221005018-020-002/17.12.2021г., срокът на ревизията е продължен, като е определен краен такъв до 18.02.2022г. ЗИЗВР е издадена от В. Т. Д., в качеството на орган, възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221221005018-091-001/02.03.2022г. връчен на по електронен път на 02.03.2022г. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221221005018-091-001/30.03.2022г., издаден от В. Т. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. – орган, възложил ревизията и Е. Л. П. - на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т. – ръководител на ревизията. РА е връчен на дружеството по електронен път на 31.03.2022г.

Установено е, че дейността на „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е СМР и ремонтни дейности.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане, на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ). В отговор не са представени доказателства. Констатирано е, че „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД не е представило първични и вторични счетоводни документи свързани със счетоводното отразяване на фактурите за продажби, доказващи наличие на реално извършени доставки.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „ЛАСТ-КОНСУЛТ“ ЕООД, „ПЕПЕ БИЛД ИНВЕСТ“ ЕООД, „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД - преки доставчици на ревизираното дружество. Резултатите от проверките са обективирани в Протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП) и описани в РД.

След анализ на събраните доказателства ревизиращият екип е приел, че са налице основания за корекция на декларираните от дружеството резултати по ЗДДС, както

следва:

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 10 137, 68 лв. за данъчен период м.04.2020г. поради липса на доказателства за реално извършване на доставки по следните фактури:

1. По фактура № [ЕГН]/03.04.2020г., издадена от „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет „услуги“ е отказано право на данъчен кредит в размер на 1260 лв.

2. По фактура № [ЕГН]/05.04.2020г., издадена от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет „услуги“ е отказано право на данъчен кредит в размер на 8913,68 лв.

Установено е, че считано от 19.11.2020г., доставчикът „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП през процесния период дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители.

За този доставчик ревизираното дружество е представило договор за възлагане на строително монтажни работи от 20.03.2020г., сключен между „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, в качеството му на Стротел и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД -подизпълнител за ремонт на тухлена сграда, находяща се в [населено място], [улица], както и протокол за установяване на завършването и заплащането на видовете строителни и монтажни работи с дата 09.04.2020г.

По фактура № [ЕГН]/05.04.2020г., издадена от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, е представен договор за възлагане на строително монтажни работи от 20.03.2020г., сключен с „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, в е посочено, че се възлага, а Изпълнителят приема да изпълни възмездно със свои сили и средства по одобрени и съгласувани строителни книжа, строителни работи на обект- Шоурум V-тас, находящ се на С. шосе 120, съгласно количествено стойностна сметка, която според чл.45 от договора следва да е неразделна част от договора, Протокол № 1809/04.2020г., завършването и заплащането на видовете строителни и монтажни работи за следния обект: „Текущ ремонт на тухлена сграда лаборатория с идентификатор № 68134.1372057.23 по чл.151 от ЗУТ, в[жк], [населено място], [улица]“.

Установено е, че считано от 09.12.2020г. доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП през процесния период дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители. Не са представени и доказателства за ползване на подизпълнители.

Ревизиращите са приели за недоказано реалното извършване на доставки по фактурите, издадени от горе описаните доставчици. Приели са, че нито посочените дружества, нито ревизираното дружество са представили достатъчно доказателства за реалността на доставките. Като допълнителен аргумент са посочили, че липсват доказателства относно лицата извършили услуги от страна на „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД и „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД. Допълнително ревизиращите са отбелязали, че съгласно представените договори от 20.03.2020 г., сключени с посочените доставчици, в хода на ревизионното производство не са представени доказателства за отчитане на разходи при изпълнение на услугите както и доказателства, удостоверяващи начисляване на разходи за заплати за лицата, извършили СМР и товаро-разтоварните дейности, разходи за наеми или закупуване на техника и инструменти, необходими за извършване на услугите, разходи за закупуването на материали и др., не са ангажирани книга за инструктаж. Изтъкнато е, че са налице

несъответствия между Протокол № 1809/04.2020г. за завършването и заплащането на видовете строителни и монтажни работи и Договор за възлагане на СМР, сключени с „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, като към последния не е приложена количествено-стойностна сметка.

Въз основа на всичко изложено, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, чл. 9 и чл. 25 ЗДДС не е признато право на приспадане на данъчен кредит на „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в размер на 10 173,68 лв. за данъчен период м. 04.2020 г., по фактурите, издадени от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД, ведно с начислените лихви за забава.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от жалбоподателят жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 20.06.2022г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 04.07.2022г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт Ревизионен акт № №Р-22221221005018-091-001/30.03.2022г., издаден от В. Т. Д. – орган, възложил ревизията и Е. Л. П. – ръководител на ревизията., частично потвърден/изменен с Решение № 958/16.06.2022г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП.

С РА на дружеството е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 14 505,40 лв. за данъчните периоди м. 03.2020г., м. 04.2020г. и м. 11.2020г. по фактури, издадени от издадени от „ЛАСТ-КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ПЕПЕ БИЛД ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и са определени лихви за забава в размер на 2 591,19 лв., поради нереалност на доставките, по които гореизброените дружества са изпълнители.

С Решение № 958/16.06.2022г. АО, е отказал право на данъчен кредит в общ размер на 10 173,68 лв., ведно с начислените лихви за забава за данъчен период м.04.2020г. по фактури, издадени от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД, поради нереалност на доставките по които „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД са изпълнители.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и

обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

Спорът се заключава в това налични ли са достатъчно писмени доказателства, от които да се съди за реалност на спорните доставки на услуги между жалбоподателя и дружествата „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД.

Настоящата инстанция счита, че жалбоподателят не се справи успешно със задачата да опровергае изводите на органа по приходите за нереалност на доставките.

Отказът да се признае право на приспадане, представлява изключение от основния принцип, какъвто се явява това право, следователно, за да бъде потвърден от съда този отказ, компетентният орган по приходите трябва надлежно да установи обективните данни, въз основа на които може да се заключи, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре или надолу по веригата от доставки.

От друга страна, в своята практика СЕС категорично приема, че за признаването на правото на приспадане на ДДС е необходимо данъчно задълженото лице да докаже, че стоките/услугите са използвани във връзка с осъществяваната от него независима икономическа дейност /за следващи облагаеми доставки или разходите за придобиването им са разходи за дейността му/, а за целта те следва да бъдат достатъчно индивидуализирани.

Съгласно чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 71 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит на получателя по облагаема доставка, се признава, когато са налице следните предпоставки: лицето да притежава данъчен документ, отговарящ на изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред,

по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и реално осъществена доставка на тези стоки или услуги. За да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит, следва да бъде налице реална доставка на стоки или услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това /виж т. 44 от определение на СЕС от 15 юли 2015 по дело С-123/14, Италес/. /.

В случая, като основен аргумент за отказване на правото на данъчен кредит по спорните фактури, се изтъква обстоятелството, че от тези дружества и от жалбоподателя не са представени доказателства, които в достатъчна степен да обосноват извод за реалност на доставките, като мотивите на органа съдът напълно споделя. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че органа по приходите не е обсъдил всички представени доказателства. Видно, както от РД, който представлява неразделна част от оспорения акт, така и от потвърждаващото го решение, органът детайлно е обсъдил всяко доказателство, описал е какво е съдържанието му и защо не приема същото за обективно отразяващо реалност на доставките.

По същество, вземайки предвид доказателствата по делото и предвид действащата за процесния период нормативна уредба, съдът намира, че органите по приходите правилно са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по, фактури по които „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД са изпълнители.

От доказателствата по делото, при техния съвкупен анализ, не може да се направи категоричен извод за реални доставки по процесните фактури, по които е отказано признаване правото на данъчен кредит, доколкото по делото е безспорно установено, само наличието на процесните фактури, отразени в дневниците по ЗДДС, без да са налице доказателства за тяхното надлежно осчетоводаване, както при жалбоподателя, така и при доставчиците. По смисъла на чл. 6, ал. 1 и от ЗДДС, доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл. 9 от ЗДДС Доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Данъчното събитие - чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16. Данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена, т.е. за целите на данъчното облагане по ЗДДС от доставчика и от ревизираното лице, следва да са представени конкретни доказателства, че стоката е доставена, съответно услугата е извършена.

Когато се касае за доставки на услуги по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, за доказване на наличието им следва да има документи, от които да е видно при възлагането им страните договорили ли са по достатъчно конкретен начин вида на съответната услуга, дължимия резултат и какви отделни компоненти са формирали цената. В мотивите на Решение от 20 юни 2013 г. на СЕС по дело С-653/11 г., PAUL NEWEY, т. 40 и Решение от 16 декември 2010 г. на СЕС по дело С-270/09 г., MAC`DONALD R., т. 16 е посочено, че доставката на възмездно извършена услуга подлежи на данъчно облагане, само ако между доставчика и получателя съществува правоотношение, в рамките на което се правят взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение

представлява действителната равностойност на услугата, предоставена на получателя. При извършване на преценка досежно реалността на фактурираната услуга следва да има данни и доказателства за това какъв е видът на услугата, какъв резултат е предаден от доставчика на получателя, този резултат съответства ли на възложеното. Предвид разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с §2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК, доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства е за ревизираното лице. В негова полза настъпват произтичащите от това благоприятни правни последици, а именно правото на приспадане на данъчен кредит. Жалбоподателят не се справи успешно с тази задача. Относно спорните фактури в недостатъчна степен са конкретизирани вида и спецификата на услугите, не става ясно как точно е формирана тяхната стойност, не са ангажирани доказателства, които да сочат как именно ще бъде осъществена услугата, за какви цели ще послужи, къде е вложена тя, какъв краен резултат е постигнат, той отговаря ли на възложеното. В тази връзка съдът напълно споделя доводите на органа по приходите.

Доставките от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД са с предмет СМР. Според съда, събраните в хода на ревизията доказателства, представени от ревизираното лице, не са достатъчни да се приеме, че такива доставки са действително осъществени. По отношение на доставчиците освен договори и протоколи, не са представени никакви други доказателства, въпреки че според чл.45 от договора за възлагане на СМР сключен с „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД количествено стойностна сметка следва да е неразделна част от договора. Точните количества на извършените работи се определят с актове за изпълнени работи, подписани от двете страни, а окончателната стойност на договора се определя на база единични цени в количествено-стойностната сметка. Не са представени количествено-стойностни сметки, удостоверяващи стойността и количественото измерение на строителни работи. В чл.1 от Договор за възлагане на СМР от 20.03.2020 г. с подизпълнителя „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД с предмет довършителни СМР на обект: „Текущ ремонт на тухлена сграда лаборатория с идентификатор № 68134.1372057.23 по чл.151 от ЗУТ, в[жк], [населено място], [улица]“. в ал.2 изрично е посочено, че параметрите на възложените СМР следва да са описани в Офертата на подизпълнителя от 02.01.2020 г., а според чл.83 от договора неразделна част към него е оферта на подизпълнителя от 20.03.2020г. Не е представена оферта, удостоверяваща конкретни параметри. Във връзка с Договор за възлагане на СМР от 20.03.2020г. с подизпълнител „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД е приложена сметка №1/01.03.2020г. за изплащане на СМР, изпълнени към 01.04.2020г., но съдът преценява тяхната доказателствена стойност като относително ниска, тъй като, от една страна, се касае за частни свидетелстващи документи без достоверна дата, а от друга страна, същите имат бланкетен характер. Липсват и каквито и да било данни за физическото съществуване на предполагаемо изготвените и доставени гипсокарони, таван и допълнителни СМР), както и за това кое лице и с какви технически средства ги е изработило.

Във връзка със спорните фактури от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ

ЕМ ГРУП“ ЕООД с предмет на доставка „услуги“ в хода на ревизията не са представени фактури и съпровождащи доставките документи, изискани както от доставчика, така и от ревизираното лице. В практиката си СЕС неизменно приема, че правото на приспадане възниква в момента на действителното осъществяване на доставката на стоката или услугата, утежнена с ДДС за приспадане и може да бъде упражнено единствено от този момент нататък при условие, че данъчнозадълженото лице притежава съответната фактура. Това е видно от мотивите на Решение от 26 май 2005 г., A. J. L., C-536/03, т. 24 и т. 25, Решение от 13 декември 1989 г., G. H. BV, C-342/87, т. 19, Решение от 31 януари 2013 г., „ЛВК-56“ ЕООД, C-643/11, т. 34, Решение от 31 януари 2013 г., „СТРОЙ ТРАНС“ ЕООД, C-642/11, т. 30, Решение от 29 април 2004 г., TERRA BAUBEDARF-HANDEL, C-152/02, диспозитив. Съгласно цитираното Решение от 29 април 2004 г. по дело C-152/02, правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия - стоките да са били доставени или услугите извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава членка, може да се счита за служещ за фактура. В Решение от 06 декември 2012 г., „БОНИК“ ЕООД по дело C-285/11 г. СЕС е приел, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право.

В случая безспорно са налице основанията за непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС доставката на услуга е всяко извършване на услуга. Задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от регистрираното лице услуги по облагаеми доставки. Безспорно е, че при доставките на услуги, свързани с извършване на СМР, е необходимото наличието на човешки ресурс, а според вида им и наличие на техника. От представените документи не може да се установи начинът, по който са извършени тези дейности, включително не се доказва положен труд на лица, наети от доставчика или участие на подизпълнители. В периода на фактуриране на услугите „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД нямат назначени работници. Не са представени оферти или други документи.

Съвкупно преценени, представените в хода на ревизията доказателства са неубедителни и недостатъчни за формиране на извод, че посочените доставчици действително са осъществили доставка на фактурираните стоки и услуги. Този извод не се променя от обстоятелството, че са представени договори за възлагане на СМР и протоколи, тъй като тези доказателства са косвени и изолирани, съответно не са достатъчни, за да се приеме, че са налице реални доставки.

РА се явява обоснован и законосъобразен в частта на отказано право на приспадане на данъчен кредит за м.04.2020г. по фактурите, издадени от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД и „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД. По тях неправомерно е ползвано право на приспадане на данъчен кредит поради

липса на реални доставки.

С оглед на изложеното и настоящата инстанция намира, че подадената жалба се явява неоснователна.

При този изход на спора на ответника на основание чл. 161 от ДОПК се дължат разноски в производството, в размер на 1 489,86 лв. /хиляда четиристотин осемдесет и девет лева и осемдесет и шест стотинки/, който размер съответства за предвидения в Наредба№1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221221005018-091-001/30.03.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 958/16.06.2022г.

ОСЪЖДА „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП сумата от 1489,86 /хиляда четиристотин осемдесет и девет лева и осемдесет и шест стотинки/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: